

opusdei.org

Prelaatin kirje (toukokuu 2010)

Prelaatti kutsuu meidät jättämään pyhän Neitsyt Marian jalkojen juurelle arkielämämme huolenaiheet niin kuin pyhä Josemaría teki monta kertaa.

25.9.2010

Rakkaat lapseni: Varjelkoon Jeesus tyttäriäni ja poikiani!

Aloitamme nyt jälleen uuden kuukauden omistettu erityisesti Äidillemme tänä vuonna, kun Opus

Deissä vietetään Marian vuotta. Sydämemme ja ajatuksemme kääntyvät heti Marian, kaikkein pyhimmän Jumalan Äidin ja meidän Äitimme, puoleen kiittääksemme häntä niistä lukemattomista suosionosoituksista, joita jatkuvasti saamme hänen esirukoustensa kautta. Joistakin niistä olemme tietoisia, toisista emme. Mikään ei kuitenkaan ole varmempaa kuin, että osoittaakseen Äidilleen kunnioitusta, Jumala antaa meille armonsa aarteita pyhän Neitsyen kautta, joka on aina läheisessä yhteydessä Poikaansa ja hänestä riippuvainen. “Marian äidillinen välittäjänä toimiminen ei himmennä Kristuksen ainutlaatuista ja täydellistä välittäjän tehtävää,” Johannes Paavali II sanoi kommentoidessaan joitakin Vatikaanin toisen kirkolliskokouksen tekstejä. Asia on päinvastoin, “kaukana siitä, että toimisi Kristuksen ainutlaatuisen

välittäjäntehtävän esteenä, Maria vain osoittaa sen hedelmällisyyttä ja tehokkuutta.”(1)

Näiden päivien aikana me erityisesti kiitämme häntä (anteeksi poikkeaminen asiasta) 32 veljienne papiksi vihkimisestä, joille toimitan 8. päivänä tätä kuuta Pyhän Eugenen basilikassa. Pyytäkäämme Äitiämme rukoilemaan heidän ja kaikkien pappien puolesta.

Kristillisen hengellisyyden historia on täynnä esimerkkejä Pyhän Neitsyen äidillisestä suojelusta lapsiaan kohtaan, joita hän auttaa välittämällä erityisiä armolahjoja. Vanhin rukous Marialle, Sub tuum praedisium (Sinun turviisi), jota Pyhä Josemaria niin usein toisti, juontaa alkunsa kolmannelle vuosisadalle ja ilmaisee tämän luottavaisen varmuuden: “Sinun turviisi pakenemme, pyhä Jumalansynnyttäjä, älä hylkää

rukouksiamme, vaan varjele meidät kaikista vaaroista, kunnioitettu ja siunattu Neitsyt Maria.”(2)

Olemme kaikki kokeneet Marian avun elämässämme kasvaessamme Herramme tuntemiseen. Tästä syystä, ja koska hän on sen arvoinen (yksikään olento ei ole arvollisempi kuin Äitimme: häntä suurempi on vain Jumala), emme koskaan voi kyllin kiittää hänen huolenpidostaan, tai ylistää häntä niin paljon kuin hän ansaitsee. Kuten pyhä Josemaria kristillisen perinteen mukaisesti sanoi: “Teologia muotoili menneinä vuosisatoina sanonnan, joka kiteyttää kristittyjen rakkauden Jumalan Äitiä kohtaan: de Maria, nunquam satis eli me emme koskaan voi liioitella puhuessamme ja kirjoittaessamme hänen arvokkuudestaan, hänen, joka antoi lihansa ja verensä Kaikkein Pyhimmän Kolminaisuuden Toiselle Persoonalle.”(3)

Nämä ovat ne syyt, joihin perustuu Marian hurskaus, mikä kukoistaa selkeämmin kaikkialla näiden viikkojen aikana. Meidän kohdallamme on vielä useita lisäsyitä osoittaa Äidillemme erityistä kiintymystä. Viitataan niihin kahteen vuosipäivään, joita vietetään tässä kuussa: Isämme ensimmäinen pyhiinvaellusmatka Sonsolesiin vuonna 1935 ja hänen viettämänsä novena Guadalupen Neitsyen edessä vuonna 1970. Kiitollisuutemme, jolla muistamme näitä tapahtumia, jotka nyt ovat jo osa Opus Dein historiaa, kehottaa meitä miettimään, mitä Benedictus XVI sanoi: “Jumalan Pojan lihaksi tulemisessa ikuisuus astui aikaan ... Aika on tullut, niin sanoaksemme, Kristuksen, Jumalan ja Marian Pojan ’koskettamaksi” ja sai häneltä uuden ja hämmästyttävän merkityksen: siitä tuli pelastuksen ja armon aika.”(4) Sen tähden, Paavi päättää puheensa, meidän on “asetettava kaikki

elämämme eri tapahtumat, tärkeät ja vähäiset, yksinkertaiset ja ratkaisemattomat, iloiset ja surulliset, pelastuksen merkin alle ja kuunneltava kutsua, jonka Jumala kohdistaa meille, johdattaakseen meitä kohti päämäärää, joka on itse ajan tuolla puolen: ikuisuutta.”(5)

Nämä kaksi juuri mainitsemaani historiamme päivämäärää, osoittavat hyvin selvästi Jumalan “astumisen sisään” ihmiskunnan historiaan, ja erityisesti siihen kirkon osaan, joka on Opus Dei.

Toukokuun 2. päivänä vuonna 1935 —huomenna siitä on kulunut 75 vuotta – pyhä Josemaria aloitti toukokuun pyhiinvaelluksen perinne, joka on kantanut niin paljon hengellisiä hedelmiä. Siitä lähtien miljoonat ihmiset ovat oppineet osoittamaan lapsen kiintymystään Äitiämme kohtaan lämpimällä ja läheisellä tavalla. Suosittelen, että

ponnistelemme enemmän tässä kuussa, jotta monet ystävät voisivat seurata meitä näille Marian luona vierailuille. Haluamme kiittää Äitiämme siitä, että hän pitää huolta Kirkosta ja kaikista lapsistaan.

Pyrkiminen lähestymään Äitiämme jatkuvasti on selvä merkki siitä, että sielu hengittää kristillistä ilmapiiriä. Me saatamme kompastua polullamme (kukaan tässä maailmassa ei ole täydellinen), mutta kaikki jotka rukoilevat hellittämättä Äitiä, ehkä toistaen lapsena opittuja rukouksia luopumatta niistä, osoittavat, että heidän sydämessään asuu kristillinen henki ja Äitimme auttaa heitä nyt, ja kuten Terve Maria –rukouksessa sanotaan, myös kuolemamme hetkellä.

Me haluamme auttaa monia muitakin jakamaan lapsen rakkautemme Äitiämme kohtaan. Pyytämällä tuttaviamme,

ystäviämme, sukulaisiamme liittymään kanssamme toukokuun pyhiinvaellukselle me voimme auttaa heitä löytämään sen ilon ja rauhan, jonka Äitimme vuodattaa niiden sieluihin, jotka käsittävät olevansa hänen lapsiaan. Me tahdomme auttaa monia naisia ja miehiä omaksumaan tapa rukoilla Pyhää Ruusukkoa joka päivä. Voitammeko määrätietoisesti pelon siitä, mitä muut saattavat ajatella, aloittaaksemme nämä keskustelut? Kannustaako rakkaudemme Mariaa kohtaan haluamaan sitä, mikä on hyväksi ihmisille?

Toinenkin meidän perheellemme hyvin merkittävä vuosipäivä on tässä kuussa: neljäkymmentä vuotta tulee kuluneeksi Isämme matkasta Guadalupen Neitsyen luo. Muistan niiden meistä tuntemaan yllätyksen ja ilon, jotka olimme fyysisesti läsnä silloin, toukokuun 1. päivänä 1970, kun hän kertoi meille päätöksestään

tehdä tämä matka. Hän pyysi meitä tekemään välittömästi tarvittavat järjestelyt, ja toukokuun 15. päivän varhaisaamuna hän saapui Meksikoon. Liikkuttuneena rakkaudesta Kirkkoa, Paavia, sieluja kohtaan hän tahtoi laskea Äitimme käteen sydämellään olevat aikomukset. Kuten hän kertoi meille: ”Mitä Isä tahtoo? Pyhän Äitimme Marian on kaikkivoipa pyynnöissään ja hänen jalkojensa juuressa hän pyytää rauhaa maailmaan, pyhyyttä Kirkolle ja Opus Deille ja kaikille tyttärilleen ja pojilleen.”(6)

Jo lentomatalla Amerikkaan, saatoin havaita perustajamme syvällisen mielenmaltin. Heti saavuttuamme Mexico Cityyn, vaikka kello oli 3 aamuyöllä, hän ilmaisi halunsa mennä välittömästi Guadalupen Neitsyen eteen. Tämä ei ollut mahdollista, koska kirkko oli suljettu. Mutta heti, kun lääkärit ja hänen poikansa suostuivat siihen

(koska hänen oli sopeuduttava korkeus- ja aikaeroihin), hän meni Villaan muutamien poikiensa seurassa. Se oli ensimmäinen hänen tekemänsä vierailu Mexico Cityyn. Tervehdittyään Herraamme tabernaakkelissa hän polvistui alttarin lähellä ja pysyi rukoukseen vaipuneena noin puolitoista tuntia. Samalla kirkko tuli täyttyneeksi tyttäristään ja pojistaan sekä avustajista ja ystävistä, jotka halusivat rukoilla yhdessä perustajamme kanssa.

Kun hänen rukouksensa pitkittyi, isä Pedro Casciaro, joka toimi silloin Opus Dein vikaarina Meksikossa, kertoi perustajalle, mitä kirkossa tapahtui. Ja koska Isämme aina halusi välttää huomion herättämistä, hän keskeytti keskustelunsa Guadalupen kuvan edessä ja kysyi, löytyisikö keino estää tämä pieni ongelma. Seuraavasta päivästä alkaen ja koko novenan ajan, hän

käytti pientä, hieman epämurkavaa parvekettä, joka sijaitsi sopivasti ylempänä aivan lähellä Guadalupen kuvaa, jolta alhaalla olevat ihmiset eivät voineet nähdä häntä. Siellä pyhä Josemaria pystyi puhuttelemaan Guadalupen Neitsyttä läheisemmin, puhuen hänelle ääneen saattaakseen kaikki sydämensä tarpeet hänen tietoonsa. Jumalalle kiitos, pystyimme tekemään muistiinpanoja noista keskusteluhetkistä Neitsyen kanssa, joihin hän kutsui mukaan ne, jotka olivat matkustaneet sinne hänen kanssaan.

Se oli hyvin innokas lapsen rukous, täydellisen Jumalan tahtoon antautumisen luonnehtima, ja samalla vaativa kuin pienen luottavaisen lapsen rukous. Ensimmäisenä päivänä parvekkeella, toukokuun 17. päivänä, vietettyään muutamia minuutteja henkilökohtaisessa rukouksessa, hän

ehdotti, että rukoilisimme yhdessä Ruusukon kolme osaa pitäen hiljaisen hetken jokaisen mysteerin jälkeen. Lopussa hän luki joitakin otteita Evankeliumista, joissa Herramme tähdentää pyyntörukouksen tarvetta. Tässä kohden olen jäljentänyt vain joitakin sanoja tuosta rukouksesta, jonka olette jo lukeneet ja jonka merkitystä olette mietiskelleet – ainakin osittain – toisissa yhteyksissä.

“Jeesus sanoo meille: kaikki, mitä pyydämme rukouksessa uskoen, annetaan meille. Eikä meiltä puutu uskoa, koska sinä itse, Herra, annat sen meille. Tämä lupaus, joka käy toteen epäilemättä, on aina voimassa, koska hänen sanansa, Herran sanat, eivät katoa.

“Me olemme tässä, edustaen monia tuhansia sieluja, ja olemme tulleet pyytämään pienten lasten tavoin, jotka ovat varmoja tulevansa

kuulluiksi. Me olemme kuin pieni lapsi, kuin pieni perhe, ja haluan Opus Dein aina olevan sellainen: pieni perhe, läheisesti yhteen liittynyt, vaikkakin hajallaan kaikkialla. Ja me pyydämme sinulta anovasti, luottaen Äitisi esirukoukseen, ja tietoisina siitä, että sinun on kuunneltava meitä.

“Iterum dico vobis—Pyhä Matteus sanoo—quia, si duo ex vobis consenserint super terram, de omni re quamcumque petierint fiet illis a Patro meo qui in caelis est. ‘Minä sanon teille: mitä tahansa asiaa kaksi teistä yhdessä sopien maan päällä rukoilee, sen he saavat minun Isältäni, joka on taivaissa.’ (Matt. 18:19). Me kohotamme pyyntörukouksen, yhdessä täällä olevien ihmisten kanssa, pyhää Messua viettävän papin kanssa, sillä kunnioituksella, jota Äidillesi osoitetaan. Me täällä olemme pyydämme sinulta suuressa uskossa,

toivoen sinun kuulevan meitä samoin kuin monet muut kaikkialla maailmassa. Se on jatkuvaa rukousta sieluilta kaikilla elämän aloilla, kaiken rotuisilta, kaikista kieliryhmistä. Heidän rukouksensa on meidänkin rukoustamme ja sinulle, Herra, Äitisi kautta, me kohotamme jatkuvan anomisemme.

“Haluan rohkaista teitä näillä sanoilla tuntemaan vastuullisuutta jatkuvasti anoa Herralta, silloinkin kun sielunne on kuiva ja teistä on vaikeaa käydä vuoropuhelua Hänen kanssaan. Huolimatta heikkouksistamme ja siitä, ettemme tiedä, mitä sanoa, riittää kun haluamme pyytää Häntä toteuttamaan pyyntömme, ja niin saamme sen, mitä tarvitsemme.”(7)

Pysähtykäämme hetkeksi, tyttäreni ja poikani, miettimään, olemmeko tällä hetkellä ja jatkossakin tiiviissä yhteydessä Isämme taivaan

ikuisuudesta osalliseen olevaan rukoukseen Kirkon ja Opus Dein puolesta. Sillä ei ole väliä, jos ajoittain tunnemme itsemme karuiksi – kuiviksi! – kun sydämemme ei näytä seuraavan mietiskelymme ja ääneen rukoilumme aikoja. Näin pyhä Josemaria sanoi: “Älkää murehtiko, pyydän teitä hartaasti, jos ette tunne palavaa intoa ja teidän on vaikeaa saada itsenne rukoilemaan. Olemme kuin vartiosotilaat, jotka täyttävät velvollisuuttaan: kuin sotilaita, mutta myös kuin pieniä lapsia. Jollemme tiedä, mitä sanoisimme, mutta tiedämme, että meidän täytyy rukoilla, me suoritamme rukouksemme kuin sotilaat; mutta lasten tavoin uskoen. Me pyydämme Häntä nyt, vaikkapa vain huulillamme, että Hän täyttäisi sanansa; kerromme Hänelle, että pyydämme Häntä kuulemaan meitä: tämä on vaatimus, mutta lapsen vaatimus, jonka osoitamme

Isällemme, luottaen Poikansa lupaukseen. Ja luonnollisesti käännyimme myös Äidin puoleen, pyytäen hänen kaikkivoipaa esirukoustaan: Äiti kuule meitä!”(8)

Olen varma, että me kaikki haluamme rukoilla tai oppia rukoilemaan tuolla tavoin, samalla täydellisellä luottamuksella ja antaumuksella taivaalliselle Äidillemme. Juuri aikanamme, kuten olen usein muistuttanut teitä, meidän on jatkuvasti toistettava rukouksemme Kirkon puolesta, paavin ja hänen avustajiensa puolesta, pappien puolesta ja koko Jumalan kansan puolesta.

Pyrkikäämme esittämään nämä rukoustarkoitukset Äidillemme, pyhiinvaelluksiemme aikana tässä kuussa erityisen voimakkaasti.

Oletteko ajatelleet, että kun ystävänne näkevät rakkautenne Kaikkein Pyhintä Mariaa kohtaan, he myös tuntisivat rohkaisua rakastaa

häntä ja turvautua hänen
suojelukseensa?

Meidän on kuitenkin rukoiltava
täynnä luottamusta, uskolla joka voi
siirtää vuoria, kuten Herra sanoi.
Kuunnelkaamme jatkuvasti Isäämme
tuossa hänen ensimmäisessä
rukouksessaan Guadalupen Neitsyen
edessä. "Omnia quaecumque orantes
petitis, credite quia accipietis, et
evenient vobis (Mk. 11:24)". Mitä
tahansä te pyydätte rukouksessa,
uskokaa saavanne sen, ja niin se
annetaan teille. Se annetaan teille!
Nämä sanat sisältävät meille suuren
varmuuden. Ne on lausunut Hänen
Poikansa –Hänen Poikansa, joka ei
voi valehdella! Ja meidän
puoleltamme tarvitaan uskoa. Uskoa,
jonka olemme jo saaneet: sen tähden
olemme tulleet tänne anomaan!
Mutta anoessamme me myös
sanomme hänelle: *adauge nobis
fidem!* (Luuk. 17:5). Lisää
uskoamme! Meidän on vaadittava,

yhä uudelleen samoin kuin
ollessamme pieniä lapsia
äideiltämme: samaa! Ja ne meistä,
jotka ovat täällä nyt, me pyydämme
kaikkien puolesta, kaikkien nimissä
myös silloin, kun meiltä
henkilökohtaisesti puuttuu palavaa
intoa, silloin kun meidän on vaikeaa
puhua, kertoa sinulle, mitä me
haluamme.

“Omnis enim qui petit accipit, et qui
quaerit invenit, et pulsanti aperietur
(Luuk. 11:10). ‘Sillä pyytävä saa,
etsijä löytää ja jokaiselle, joka
kolkuttaa, avataan.’ Jälleen kerran
Jeesus itse puhuu sanoilla, jotka pyhä
Luukas on tallentanut meille. Hän
sanoi tämän niin selvästi, ettemme
voi koskaan unohtaa: pyytävälle
annetaan. Sen vuoksi meidän on
jatkuvasti pyydettävä, ja meidän on
uskallettava pyytää luottaen,
vaativasti. Siksi olemme tulleet
tänne, ja siksi meidän on pyrittävä
tekemään rukouksestamme jatkuvaa,

itsepintaista. Äitimme, puhu Sinä meidän sijaisemme, ja auta meitä pyytämään aina vaativasti lisää.”(9)

Lopetan tähän, tyttäreni ja poikani, vaikka Isämme rukous jatkuikin vielä kauan. En kuitenkaan voi olla muistuttamatta teitä, että kuukauden toisella puoliskolla vietämme kolmea erittäin tärkeää liturgista juhlaa: Herramme Taivaaseen Astumista, Pyhän Hengen tulemista Helluntaina ja Pyhän Kolminaisuuden sunnuntaita. Neitsyt Maria kannustaa meitä, jos käännyimme hänen puoleensa, valmistautumaan niin, että saamme suuremman hyödyn näistä juhlista kuten hän teki Jeesuksen ensimmäisten opetuslasten kohdalla. Minulle näyttää olevan selvää, että Herramme halusi Äitinsä olevan kätketyn ja hiljaisen elämänsä jälkeen hyvin vahvasti läsnä Kirkon alkuvaiheessa yllähuoneessa niin,

jotta apostolit oppisivat rakastamaan Jeesusta ja Pyhää Kolminaisuutta.

Toukokuun viimeisten päivien tulisi kannustaa meitä tuntemaan syvällisesti Helluntain juhlallista liturgiaa. Pysykäämme lähellä häntä, joka on Kirkon Äiti ja Pyhän Hengen Temppele: tämä tulee aina olemaan paras tapa saavuttaa Puolustajan lahjat ja hedelmät. Ja kuten aina, pyydän teitä saattamaan rukoustarkeitusteni (kaikki te olette niissä mukana) Äitimme tietoon, joka on Esirukoilija ja pyynnöissään Kaikkivoipa niin, että me voisimme kasvaa Jumalan Isän, Jumalan Pojan ja Jumalan Pyhän Hengen tuntemisessa.

Kaikella kiintymykselläni siunaan teitä,

Teidän Isänne,

+ Javier

Rooma, 1. toukokuuta 2010

Alaviitteet:

1. Johannes Paavali II, Katekeesi Neitsyt Mariasta yleisaudienssissa, 1.10.1997.
2. Hetkipalvelus, Marian antifoni complitoriumin lopussa.
3. Pyhä Josemaría, artikkeli “La Virgen del Pilar”, julkaistu postuumisti kirjassa Libro de Aragón, Saragosa, 1976.
4. Benedictus XVI, Saarna vuoden päättyessä. 31.12. 2009.
5. Benedictus XVI, Saarna vuoden päättyessä. 31.12. 2009.
6. Pyhä Josemaría, lokakuu 1970.
7. Pyhä Josemaría, Muistiinpanot hänen rukouksestaan Guadalupen kirkossa, 17.5. 1970.

8. Pyhä Josemaría, Muistiinpanot hänen rukouksestaan Guadalupen kirkossa, 17.5. 1970.

9. Pyhä Josemaría, Muistiinpanot hänen rukouksestaan Guadalupen kirkossa, 17.5. 1970.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
fi-fi/article/prelaatin-kirje-
toukokuu-2010/](https://opusdei.org/fi-fi/article/prelaatin-kirje-toukokuu-2010/) (27.3.2025)